

षड्गुणयुक्तत्वम् । श्रेष्ठत्वमतिशयेन प्रशस्तत्वम् । पूज्यत्वमित्यर्थः ।
भागत्रयं पूर्ववत् ॥

अथैकादशश्लोकिं विधत्ते । “सविता वा अकामयत । अन्मे
देवा दधीरन् । सविता स्यामिति । स एतं सवित्रे हस्ताय
पुरोडाशं द्वादशकपालं निरवपदाशूनां ब्रीहीणाम् । ततो वै
तस्मै अद्देवा अदधत । सविताभवत् । अद्भु वा अस्मै मनुष्याद-
धते । सविता समानानां भवति । य एतेन हविषा यजते ।
य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र जुहोति । सवित्रे स्वाहा हस्ताय
स्वाहा । ददते स्वाहा पृणते स्वाहा । प्रयच्छते स्वाहा
प्रतिगृह्णते स्वाहेति” [११] इति । ‘देवाः’, सर्वे, ‘मे’ मदर्थं,
‘अत्’ विश्वासं, ‘दधीरन्’ धारयेयुः, सर्वेष्वपि कार्येषु मां
विश्वस्युरित्यर्थः । ततोऽहं सर्वकार्याणां ‘सविता’ प्रेरकः,
भूयासम् । षष्टिदिनैः शीघ्रं पच्यमाना ब्रीहय ‘आशवः’,
‘ददते’ फलं दातुं सम्पादयित्रे, ‘पृणते’ न्यूनस्य फलस्य
पूर्तिहेतवे, ‘प्रयच्छते’ फलस्य दात्रे, ‘प्रतिगृह्णते’ परैर्द-
त्तस्य स्वीकर्त्रे, त एते हस्तनक्षत्रस्यैव मूर्तिविशेषाः । अन्यत्
पूर्ववत् ॥

अथ द्वादशश्लोकिमाह । “त्वष्टा वा अकामयत । चित्रं प्रजां
विन्देयेति । स एतं त्वष्ट्रे चित्रायै पुरोडाशमष्टाकपालं निरव-
पत् । ततो वै स चित्रं प्रजामविन्दत । चित्रं ह वै प्रजां
विन्दते । य एतेन हविषा यजते । य उ चैनदेवं वेद । सोऽत्र
जुहोति । त्वष्ट्रे स्वाहा चित्रायै स्वाहा । चैत्राय स्वाहा प्रजा-